

hvorefter et registreret partnerskab altid kan opløses i Danmark, bør ændres, således at bestemmelsen i højere grad bringes i overensstemmelse med det, der gælder for opløsning af ægteskaber.

Bestemmelsen er indført på et tidspunkt, hvor det at indgå registreret partnerskab alene var muligt i Danmark. Det er imidlertid på nuværende tidspunkt muligt at indgå registreret partnerskab i en række lande, og det må antages, at et registreret partnerskab indgået i disse lande vil kunne opløses i disse lande. Dette indebærer efter Justitsministeriets opfattelse, at det som udgangspunkt bør være de almindelige regler om international kompetence efter retsplejelovens § 448 c, der bør finde anvendelse.

På samme måde som ved opløsning af ægteskaber bør det ikke være muligt for registrerede partnere at »forum-shope« efter det værneting, der passer parterne bedst. Registrerede partnere, der kan få deres partnerskab opløst i det land, hvor de har bopæl, bør således ikke uden videre kunne få partnerskabet opløst i Danmark, blot fordi eksempelvis det at få partnerskabet opløst i Danmark er hurtigere end en tilsvarende opløsning i det land, hvor de har bopæl.

På den baggrund foreslår Justitsministeriet, at såfremt parterne bor i et af de lande, der er omfattet af § 2, stk. 3, dvs. for tiden Sverige, Finland, Norge, Island og Holland, finder de almindelige betingelser i retsplejelovens § 448 c anvendelse, hvorimod det fortsat altid vil være muligt at få opløst et registreret partnerskab i Danmark, hvis begge parter bor i et land, der ikke er omfattet af § 2, stk. 3.

Ægteskabslovens § 66 indeholder en bemyndigelse til, at der ved overenskomst med fremmed stat eller af justitsministeren kan fastsættes regler om dansk og anden stats lovgivning om ægteskabs indgåelse og opløsning. Bestemmelsen har været anvendt ved gennemførelsen af de seneste ændringer af den nordiske ægteskabskonvention fra 1931.

Da de øvrige nordiske lande og flere andre lande nu har indført regler om registreret partnerskab, kan det blive aktuelt at indgå overenskomster om bl.a. gensidig anerkendelse af registrerede partnerskaber eller at udvide den nordiske ægteskabskonvention til at omfatte registreret partnerskab.

Justitsministeriet finder derfor, at der bør indsættes en bemyndigelse svarende til ægteskabslovens § 66 i lov om registreret partnerskab.

Der henvises i øvrigt til arbejdsgruppens rapport, side 58-59, og lovforslagets § 6, nr. 1, 5 og 6. Forslaget om indsættelse af en bemyndigelse til at indgå overenskomst med fremmed stat om registreret partnerskab indgår dog ikke i arbejdsgruppens rapport.

7. Adgang for statsamterne til at genoptage påklagede sager

7.1. Gældende ret

Det forekommer ikke sjældent, at en klage over en familieretlig afgørelse truffet af et statsamt indeholder nye oplysninger eller nye ansøgninger. Endvidere henviser klagerne ofte til oplysninger eller ansøgninger, som statsamtet ikke har taget konkret stilling til ved behandlingen af sagen. Endelig skyldes visse klager, at parterne, der tidligere under sagen var enige, efterfølgende er blevet uenige. Ifølge klagevejledningen opfordres klagerne til at indsende klagen til statsamtet, der derefter videresender den til Civilretsdirektoratet.

En klager har krav på, at en klage over et statsamts afgørelse sendes til Civilretsdirektoratet. Statsamtet har således ikke mulighed for på eget initiativ at genoptage sagen i ovennævnte tilfælde. Dette fremgår af Folketingets Ombudsmands redegørelse af 30. maj 1998, (FOB 1998.194ff) og udtalelse af 30. maj 2001 (j.nr. 2000-1047-652). Det fremgår videre heraf, at det er Ombudsmandens opfattelse, at en egentlig adgang for den underordnede myndighed til at genoptage sagen i forbindelse med en klage til rekursmyndigheden bør have udtrykkelig lovhemmel, jf. FOB 1998.200. Statsamtet er således nødt til at indhente klagerens samtykke, hvis man ønsker at genoptage en sag, der er påklaget til Civilretsdirektoratet. Kan samtykke ikke fås, skal sagen videresendes til direktoratet. Dette er beskrevet i Skarrildhusberetningen 1998, pkt. K.1. Det følger af det almindelige to-instans-princip, at sagens realitet som udgangspunkt skal kunne behandles mindst to gange. Det betyder, at Civilretsdirektoratet i de omtalte situationer normalt hjemviser sagen til fornyet behandling i statsamtet.

7.2. Justitsministeriets overvejelser

Det nuværende system fungerer efter Justitsministeriets opfattelse uhensigtsmæssigt for såvel borgere som myndigheder i de omtalte situationer.

Det er ikke i borgernes interesse, at en klage først skal sendes til Civilretsdirektoratet for derefter at blive hjemvist til ny behandling i statsamtet. Herved går tid til spilde. Endvidere kan det opleves bureaukratisk, at klageren skal spørges om, hvorvidt sagen kan genoptages, idet klageren normalt blot ønsker, at sagen behandles igen på baggrund af de nye oplysninger så hurtigt som muligt, uanset hvor dette sker. Tilsvarende kan det forekomme uforståeligt, at en klager – efter at være blevet spurgt – ønsker en sag indbragt for Civilretsdirektoratet for derefter at måtte konstatere, at direktoratet alligevel hjemviser sagen til statsamtet.